

Звіт про поїздку в Україну з 21 по 28 липня

Після початку війни в Україні я побачив, як у Фейсбуці виникають різні акції. Одним з них став вчинок Енді де Шиппера з Бельгії. Він сів в машину 25 лютого і кілька разів їздив в Україну, щоб забрати людей і надати притулок. З того моменту я сумнівався, чи це можливо для мене. Інші ініціативи також привернули мою увагу через Facebook та Instagram, і саме так я познайомився з фондом Metadidomi 2 березня. Це фонд сім'ї ван Дейке в Сінт-Анналанді, Толен, Зееландії.

Еверт ван Дейке одружений з україркою Анною і живе в Україні понад 10 років, близько 25 хвилин їзди від Житомира. Цим фондом з 2007 року допомога надається різним селам, школам та церквам в Україні. Після вторгнення Росії 24 лютого цього року ця допомога була значно розширена на гуманітарну та медичну (невідкладну) допомогу різним регіонам та лікарням навколо Житомира.

Маючи велику групу волонтерів під надихаючим керівництвом пастора Івана Прокопчука, ці товари розподіляються між людьми з різних (віддалених) сіл, які є на повному самоутриманні.

З початку березня я отримав різні контакти в медичному світі в Нідерландах.

Все почалося з повідомлення на LinkedIn Морісу ван ден Бошу, генеральному директору OLVG в Амстердамі. Він зв'язав мене з Івонн Снел (директор SAZ) і Івонна привела мене в контакт з Інге де Віт (виконавча рада SKB Wintersdijk).

Спільно з SAZ та різними лікарнями Нідерландів (зокрема, я хотів би згадати Герт'яна Кампса Виконавча рада SJG Weert та його команда) ми змогли відправити багато піддонів з медичними товарами, обладнанням, ліками, тощо з Нідерландів в Україну. До квітня Metadidomi змогли відправити в Україну 75 вантажівок з гуманітарними вантажами, продуктами харчування, медичними товарами, тощо. Загальною вартістю понад 1 250 000 євро. Тим часом ця кількість зросла до 97 вантажівок, 2 фургонів з причепами, 20 великих армійських генераторів, очищення води та багатьох інших речей вартістю понад 1 600 000 євро.

Деякі з цих товарів були спонсоровані церквами, підприємствами, лікарнями, приватними особами та нашими власними ресурсами. Багато товарів також закуповуються за власні ресурси. Велика вдячність, що ці ресурси можна було б доповнити збираннями, подарунками та жертвами від різних установ.

Велика робота зроблена, але потрібно набагато більше...

З червня я приєднався до великої групи OMWUA (On My Way to UA-по дорозі в Україну), заснованої Марлоесом Помпом. У цій групі наразі 310 осіб залучені, а також, перевезення біженців з України та різних місць притулків для біженців у Польщі до Нідерландів. Багатьом людям вже допомогли не тільки транспортом, але й притулком, житлом та організацією оформлення документів в Нідерландах. Гуманітарні та медичні ресурси також зібрані цією великою групою людей з Нідерландів і привезені до Польщі або України. Також в Україні є багато зв'язків і зв'язків з різними регіонами і людьми. Зв'язки дуже щільні, ефективність надзвичайно висока. Рішучість та залученість цієї великої групи людей дійсно особливі.

Прочитавши кілька вражаючих історій, про перевізників, які привозять (старих) людей – маленьких дітей з України або Польщі в Нідерланди і навіть провели евакуацію з окупованої території, але які також привозять українців з Нідерландів в Польщу або Україну, я теж захотів здійснити поїздку в Україну.

По дорозі, я міг би відвезти кількох людей назад в Україну, в Україні я міг би потім поїхати в лікарню в Житомирі, де ми вже змогли відправити різні речі і медичні ресурси, і, можливо, по дорозі назад привезти людей, які повинні безпечно тікати з України до Нідерланди. Я також хотів допомогти на день у притулку для біженців Tesco у Перемишлі, де OMWUA також створила власний пункт від Нідерландів. Напередодні запланованого тижня відбулося ще 2 семінари про допомогу медичним закладам та відбудову України, з різними представниками бізнес-спільноти та влади, з якими були налагоджені нові зв'язки. Візит до посольства в Києві також можна було б запланувати, якщо це можливо, щоб також можна було провести консультації на місцях в Україні щодо того, як ми могли б максимально ефективно використовувати допомогу. В даний час все ще шукають жінку-співводія, щоб жінкам і дітям, які хочуть їхати з України або Польщі в Нідерланди, не довелося перебувати в дорозі тільки з чоловіком-іноземцем з Нідерландів. Про це попросили Андреа Дуетне. Молода дівчина 21 року з нашої церкви. Подумавши деякий час, вона вказала, що зможе викроїти для цього час. Зустрічі з її клієнтами з фізіотерапії були перенесені, і про цю поїздку була проінформована її сім'я. Поїздка запланована з 18 по 23 липня. Ми їдемо з власним Opel Zafira, автомобілем на сім осіб, щоб кілька людей також могли їздити на ньому додатково.

За погодженням з Евертом поїздку перенесли на 21-28 липня через його збирання зернових. Таким чином у нас є трохи більше часу, і ми можемо все скоординувати ще краще. Zafira недоступна, але Metadidomi має 9-місний фургон, який можна було б використовувати. Таким чином, ми зможемо привезти ще більше людей з України до Нідерландів. 8 липня запитав, чи зможе Андреа також поїхати, і це можливо. Всі поточні домовленості Андреа і Ліандера були перенесені, та зараз вони остаточні.

У готелі в Польщі я забронював кілька номерів для Еверта з його сім'єю, Андреа і мене. І думаю далі про те, що потрібно. Був зроблений флаєр, щоб зібрати трохи грошей, щоб покрити витрати на цю поїздку:

Unite for Ukraine

Trip NL - PL - UA (Zhytomyr)

D.V. 21 till 28 Juli 2022

Leander van Gorsel
Andrea Duine

ON MY WAY UA

METADIDOMI
FOUNDATION

A trip to Ukraine to help at a refugee shelter
and to bring Ukrainian mothers with daughters
to the Netherlands.

Let's help the ones in need, the world will be a better place
with your help. Be an agent of change!
Scan QR-code below or use link.

Як приємно помітити, що є і колеги по роботі, і рідні та друзі, які хочуть підтримати вас в цьому. Загалом зібрано 1430 євро, що достатньо для витрат на проїзд, проживання в готелі та витрат в Україні. Дякуємо всім, хто нас підтримав!

Від OMWUA я отримав 11 липня запит, чи може мати з донькою поїхати назад до Житомира. Це не було проблемою. Один додатковий номер був заброньований у Польщі. Того ж дня з'ясувалося, що сталося непорозуміння. Була ще одна мама з дитиною, яка теж хотіла в той же час повернутися до України. Це підійде? Вісім місць фургона заповнені, а потім весь багаж? Розчаруванням стало те, що через непорозуміння двоє людей більше не можуть приїхати з нами, щоб повернутися в Україну. Але тепер може з'явитися Наташа, та, яка з початку березня знаходиться під опікою Metadidomi в Сінт-Анналанді і тому не бачилася з чоловіком більше 4,5 місяців.

Ще кілька днів, і тоді це дійсно станеться. Побудова маршрутів, закупки їжі, пиття по дорозі, прохання про останні поради в групі та життя до моменту, коли ми можемо їхати. Еверт вказав, що хоче полетіти з дружиною і дочкою в Польщу, а потім звідти поїхати з нами в Україну.

Від медичного директора хірурга Віталія Хоменка, обласної клінічної лікарні імені О.Ф. Гербачевського, в Житомирі 5 червня я отримав термінове запитання, чи можна доставити стенти з Нідерландів. Запас стентів, які у них ще були, вистачило б приблизно на один місяць. Зараз стенти - це досить дорогі медичні засоби, яких у нас самих не було в наявності. До багатьох лікарів, кардіологів, рад директорів і незліченної кількості покупців з різних лікарень Нідерландів звернулися з питанням про те, чи можливо щось привезти з Нідерландів. Знову і

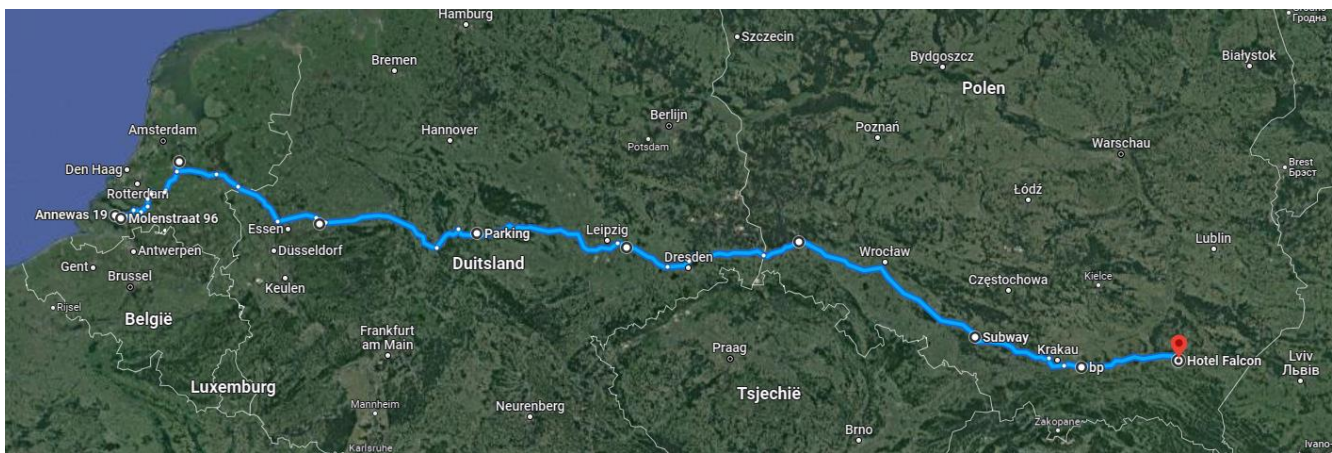
знову приходила відповідь, що це дуже складно, що замовлені стенти не можна було придбати і т.д. Нарешті, я зв'язався з керівництвом компанії Abbott через LinkedIn на початку липня. Обмінювалися телефонними номерами, надсилалися різні електронні листи з тим, що було потрібно, і, нарешті, було отримано зобов'язання з Бельгії, що буде розглянута можливість зробити це. Для того, щоб отримати необхідні гроші в наявності, був зроблений запит до національного діаконату CGK, ННК і PKN. Від національного діаконату CGK було зроблено дуже гарна пожертва, за допомогою якого можна було придбати ці стенти.

Приблизно за тиждень до вильоту в Україну здавалося, що все завершено. Лист-запит був обговорений і схвалений з керівництвом компанії Abbott в Парижі, підібрані правильні типи і діаметри, все можна було замовити, і, якщо пощастить, вони могли бути доставлені в Житомир, коли ми самі будемо там. До вечора четверга перед тим, як ми поїдемо в Україну, приходять електронний лист про те, що деякі стенти не можуть бути доставлені через Нідерланди, через відсутність реєстрації. А інші стенти можна доставити, але з усіма додатковими витратами, що було б набагато менше запитуваної кількості.

Знову зв'язався з керівництвом компанії Abbott, і врешті-решт отримав контактні дані від Дмитра з Києва. Через його українську компанію можна було замовити всі стенти, тільки вони прибудуть трохи пізніше в Україну. Тому що мова йде не тільки про медичні засоби, а, можливо, про порятунок 150 додаткових людських життів, це було обрано. Багато переписок по WhatsApp, багато контактів в одну та зворотню сторону, але який ентузіазм і готовність допомогти в цьому!

В Україні з'явилося здивування, що фонд у Нідерландах хоче працювати над організацією стентів для лікарні в Житомирі, а також тим, що люди з Нідерландів хочуть приїхати до Житомира і до Києва, щоб на власні очі побачити, як витрачається допомога, і обговорити, що ще потрібно. Якщо ми все-таки поїдемо до Житомира, чи можна було б також приїхати до Києва, щоб ми могли зустрітися з професором Максимом Соколовим з Інституту кардіології Національного наукового центру «Стражеско М.Д.»? Він також хотів почути, що це за фонд Metadidomi і навіщо ми робимо цю роботу, і чи є можливість створити нові зв'язки між кафедрами кардіології та університетами України та Нідерландів. Частково через війну молодим українським лікарям та студентам набагато складніше отримати знання та досвід за межами України.

У середу ввечері 20 липня близько 22:00 ми плануємо вирушити, в четвер ночуємо в Польщі, забираємо Еверта і його сім'ю, а в п'ятницю вранці 22.07 через кордон в сторону Житомира. Маршрут, як і зараз планується:

Вівторок вдень 19.07 12:12 повідомлення від Еверта: Я захворів, піднялася температура і дійсно погано себе почуваю. Ми повинні подивитися, чи все буде продовжуватися, і чи полетить Еверт до Польщі з дружиною та дочкою в четвер...

Вечір вівторка 19.07 22:17 повідомлення від групи OMWUA: мама з дитиною трохи боїться їхати з нами в середу і їхати в Україну, вони не поїдуть разом з нами...

Що тепер? Заздалегідь вважалося, що ми дуже хочемо, щоб там був Еверт, тому що він теж володіє українською мовою, і добре знає регіон і всю ситуацію на місцях. Що ми, як голландці, повинні робити в країні, яка перебуває у стані війни, яка навіть на відносно тихій півночі та в центрі країни все ще регулярно пов'язана із загрозами війни, повітряними тривогами, тощо?

Може, просто поїдемо в Польщу, щоб забрати там людей, а потім знову повернемося в Нідерланди?

Через Морін Гавенаар ми отримали запит на початку того тижня, чи хочемо ми взяти двох мам з двома синами на зворотному шляху з Києва. І після цього ми також отримуємо прохання забрати 73-річного чоловіка з дочкою з Києва. Напевно, ми не можемо відмовитися від цих людей?? Спочатку давайте перечекаємо ніч, сподіваюся, що в середу Еверт почувається краще і все одно поїдемо разом.

У другій половині дня близько 13:00 лист від голландського міністерства про те, що зустріч з послом де Моль організована на понеділок 25 липня о 15:00. Потім нас чекають у резиденції посла.

Середа 20.07: день від'їзду.

10:00: дзвінок від Еверта: він відчуває себе набагато краще, але все одно відчуває легку температуру. Фургон можна забрати ближче до обіду, тоді ми можемо покласти в нього все, і підготуватися до вильоту. Рано в другій половині дня, я забрав фургон. У фургон також були поставлені дві каністри з соляркою в запасі. Я перевіряю, чи все присутнє. У бардачку був лише папірець від RDW про огляд і реєстрацію фургона, трохи туманне відчуття, що це не так багато, але в іншому випадку, в той момент, я не зрозумів, що не вистачає істотної речі: техпаспорту ... Сідаю за кермо і їду в Уд-Воссемер.

Увечері 20:00 (за 2 години до вильоту) дзвінок від Еверта: ми не можемо приєднатися, просто зробили самотест, це корона... Що тепер? Я не хочу зневірюватися, але без хорошої альтернативи все стає трохи складніше. Більше години я був у скрутному становищі, але потім прийшла відповідь Еверта: Можна їхати в Україну. У п'ятницю ми можемо переночувати в квартирі Еверта, в суботу та неділю ми раді провести з пастором Іваном Прокопчуком та його сім'єю. У суботу ми можемо приєднатися до групи волонтерів для роздачі продуктових наборів у деяких селах на північному заході від Києва. У неділю ми можемо піти до церкви, є навіть перекладач, влаштований на суботу та неділю, щоб ми могли стежити за всім англійською мовою. У понеділок ми можемо поїхати в лікарню, щоб зустрітися з лікарем Віталієм, далі ми можемо поїхати до Києва, щоб записатися на прийом до Дмитра і до професора Максима, і навіть з Нідерландів влаштовується візит до посла Дженніса де Моля.

У всьому цьому розвитку подій в останній момент Божа керуюча рука була відчувалася дуже чітко. Зі спокоєм ми можемо попрощатися вдома, забрати Андреа і відправитися в Сент-Анналенд, щоб забрати Наташу. У другій половині дня о 13:00 ми зв'язалися з Тетяною, яка хотіла поїхати до Львова, щоб вона могла сісти на поїзд до Одеси, щоб ще раз побачитися з хворим старим батьком. О 24:00 ми домовилися забрати її в Маартенсдейку. Номер в готелі в Польщі вже був заброньований, так що це було не проблема.

20.07 - 22:01 Швидке фото перед нашим фургоном, потім швидко сідаймо і їдемо далі.

22:15: Забираємо Наташу в Сент-Анналенд. Всі трохи нервують, але ми сідаємо далі до Маартесдейка. Там ми шукали адресу, але о 00:10 також підібрали Тетяну і продовжили рух у напрямку Німеччини. Дами незабаром всі троє заснули, після першої години недовгого шляху в дорозі. У нас було кілька зупинок, і поїздка йшла добре. Обидві дами розмовляють між собою українською мовою. А з нами спілкування англійською теж в порядку.

21.07 близько 18:45 ми приїжджаємо в готель в Польщі. Спочатку приймаємо душ, розслабляємося, а потім щось їмо.

Під час їжі ми ближче знайомимося. Під час поїздки вже відбувся обмін різними речами, але розмови по справньому стають глибшими під час вечері. Через що вони пройшли, куди прямують і який їхній життєвий шлях? Чому ми, голландці, робимо це для людей, яких взагалі не знаємо? Незабаром, ми виявляємо, що, незважаючи на всі відмінності, існує спільна позиція: довіра до того, що всі наші шляхи в Божій руці. Це не відразу полегшує життя і всі події, але дає спокій і сили для боротьби з цим, а також з невідомим. Тетяна сподівається завтра поїхати до Одеси поїздом. Що чекає там на неї? Наскільки сильними були всі обстріли і бомбардування за останні кілька місяців?

22.07 о 07:30 повертаємося в фургон і знову починаємо їхати.

08:58 прилітаємо на польсько-український кордон. Паспортний контроль: без проблем. Документи на фургон: проблема. Документ RDW, звичайно, не є дійсним доказом того, що фургоном дозволено перетинати кордон. Обов'язково повинна бути техпаспорт, інакше фургон може не перетнути кордон. Що тепер? Просто зателефонувати Еверту, можливо техпаспорт знаходиться десь ще у фургоні? На жаль, техпаспорт знаходиться в Нідерландах в офісі. Хвилювання і трохи страху на обличчі обох українських дам. Так близько до кордону, а потім не можеш зараз їхати далі?

Підходить польський митник. Він хоче пропустити нас через кордон, щоб ми потім могли зробити свою справу в Україні, але він дуже чітко пояснює, що ми не зможемо в'їхати до Польщі на зворотному шляху з цим фургоном, якщо у нас немає дійсного техпаспорту. Еверт надіслав нам фотографію картки, за допомогою якої ми можемо пересуватися по Україні. Але це також дає додатковий ризик під час поїздки, тому що ми не можемо довести, що можемо їздити з цим фургоном. Може, повернутися в Польщу і орендувати там ще один фургон? Просто телефонний дзвінок на контакти посольства, чи може це викликати проблеми в Україні. Там вони пояснюють, що в Україні це можна улагодити, якщо ми потрапимо в халепу. Але для повернення до Польщі документ має бути там...

Ми приймаємо рішення їхати далі і впевнені, що про нас також подбають в цих обставинах. Їдемо через кордон. Наташа і Тетяна ведуть свої переговори на кордоні з Україною, і ми раді продовжити. За півгодини все влаштовано, і ми вже на шляху до Львова. Навіть при відсутності техпаспорту на фургона швидше за це перетнути кордон практично неможливо. Великим є полегшення обох дам, ми їдемо далі. Перетнувши кордон знову контактуємо з домашніми. Ми знову в дорозі! Потрібно переконатися, що картку привезуть до України будь-яким способом, щоб через пару днів ми могли знову перетнути кордон повним фургоном ...

Одразу після в'їзду в Україну ми майже одразу помічаємо наслідки війни. Барикади біля кожного мосту. Блокпости посередині траси. Гальмуючи, об'їжджаючи перешкоди, в той час коли українські солдати уважно стежать за всім. На щастя, нам дозволено продовжувати. Це як їзда на знімальному майданчику, але в глибині душі ви знаєте: це реальність. За 4,5 місяці!

12:00 Ми у Львові. Прощання з Тетяною, хоча ми знайомі лише 36 годин, складніше, ніж очікувалося. Обмінюємося своїми контактами, робимо ще одне селфі:

Ще одні обійми, і ми обіцяємо інформувати один одного про нашу подальшу подорож. Ми висаджуємо її біля красивого парку, і вона продовжує свою подорож до Одеси. Повертаємося і прямуємо в бік Житомира. Наташа також хотіла б продовжити якомога швидше. Чим раніше ми туди потрапимо, тим швидше вона зможе знову зустрітися з чоловіком.

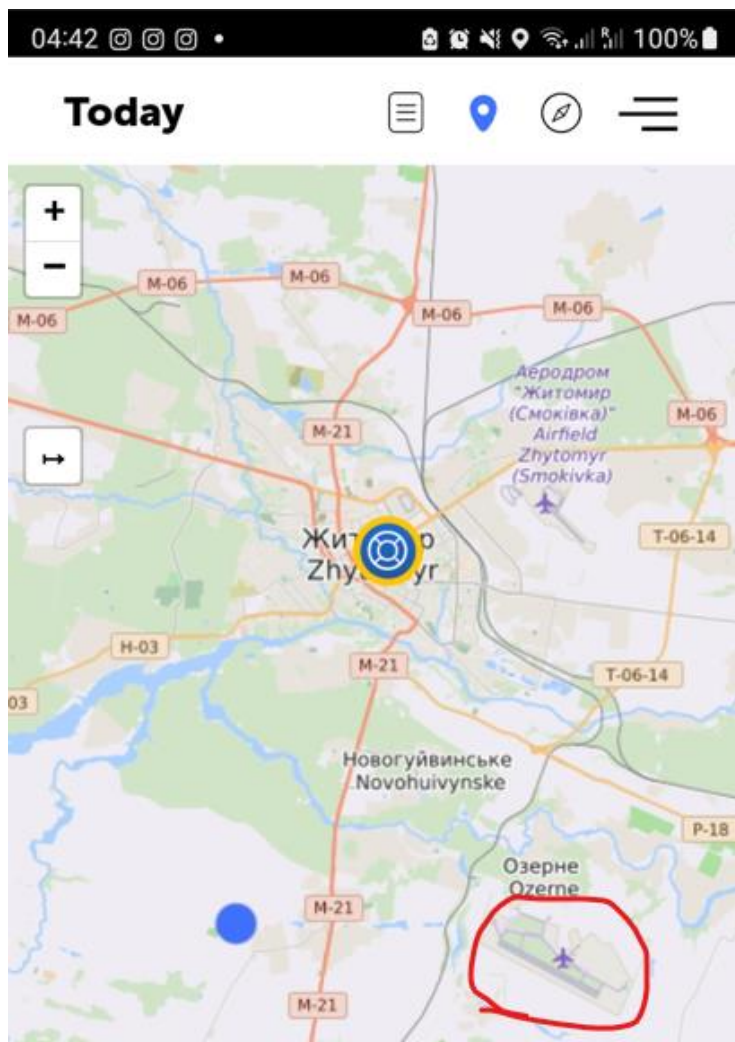
По дорозі нас виводять з черги біля шлагбаума. Паспорти показані, без проблем. Страховка на фургон запитується, але у нас її при собі немає. Просто пильно дивимося один на одного, питаємо англійською мовою, який намір, теж не вийде. Потім покажіть техпаспорт. Просто невеликий обмін словами між Наташею і солдатом, тоді ми зможемо їхати далі. Як приємно, що з нами ще є люди, які вільно розмовляють українською! Сподіваюся, більше ніяких затримок.

Ще кілька коротких зупинок і ми приїжджаємо до Житомира близько 20:00. Щасливе возз'єднання Наташі з чоловіком. У неї є цілі вихідні, щоб поспілкуватися і бути разом. Продовжуємо їхати до квартири у Еверта на ферму. Ми залишаємося тут на одну ніч. Карти Google відправляють нас на невелику ґрунтову дорогу і через задній двір колеги Еверта ми нарешті прибуваємо до місця призначення. На щастя, перша частина поїздки добре завершена!

Еверт контактував з водієм українського автобуса. Він якраз повертався до Нідерландів, а потім щоб одразу при поверненні привіз для нас техпаспорт до Києва. Ймовірно, це може бути там у суботу ввечері чи в неділю!

Субота 23.07 о 04:42 я прокинувся. Чимало шуму в повітрі. Цього не буде, чи не так??

Погляньте на LiveUAMap, і так: повітряна тривога в Житомирській області:

Більше нічого не видно з вікна. Пізніше мені кажуть, що з сусіднього військового аеродрому всі винищувачі піднімаються в повітря під час повітряної тривоги в регіоні. Таким чином, літаки захищені від знищення і можуть бути використані там, де це необхідно. Через п'ятнадцять хвилин знову все тихо, тільки сон вже не дуже хоче приходити.

Потім вчасно встаємо з ліжка, все прибираємо, снідаємо і готуємося їхати в місто Житомир.

09:00 Нас чекали біля церкви в Житомирі. Волонтер приїжджає, щоб забрати нас звідти, а потім нам розповідають плани на цей день.

09:10 Саша і Ейнджел прибувають в одному з фургонів з спонсорованих Метадідомі. Саша - молодий хлопець, 30-ти років. Ейнджел - молода дівчина, якій трохи за 20. Ейнджел - наш перекладач на цей день. Їдемо за фургоном до центрального пункту розподілу Metadidomi біля будинку пастора Івана. Це півгодини їзди, далі ми приїжджаємо в таке собі село, де все побудовано навколо баптистської громади. Різні будинки, церква, різні місця для дітей-сиріт.

Зупиняємося перед великим складом, знайомимося, а потім швидко завантажуюмо фургон Саші з великою кількістю пакетів, подарованих голландською компанією. Предмети в пакетах - це продукти харчування. Доставлені транспортом з Нідерландів до України фондом Metadidomi. Одного пакету вистачає їжі на 1 - 2 тижнів. Також завантажуються багато ящиків зі свіжим виноградом. Дуже смачно і корисно, особливо при такій температурі повітря. Перед від'їздом пастор Іван молиться про допомогу нам сьогодні дістатися до (часто престарілих) людей у віддалені райони нашою їжею, а також чи є потреба до духовної їжі, що, безумовно, також так важливо в цей час.

Ми повертаємося, Ейнджел приєднується до нас у фургоні, і на повній швидкості ми вирушаємо в дорогу. Дороги, якими нам доводиться їхати, повні ям і глибоких вибоїн. Чим ближче ми добираємося до кордону з Білоруссю, тим більш спустошеним стає все. Після більш ніж години їзди ми зупиняємося на блокпосту з кількома солдатами.

Саша вистрибує з фургона, хапає ящик з виноградом, щоб також забезпечити солдатів частуванням, і обговорює з солдатами, яким маршрутом ми можемо найкраще проїхати. Виявляється, є ще кілька доріг, по яких занадто небезпечно їздити. Під час поїздки ми ближче знайомимося з Ейнджел. Вона російська дівчинка-сирота з Маріуполя. Коли їй було 2 роки, її усиновив американський місіонер. 6 років вона прожила в Америці, де добре вивчила англійську мову. Після цього вони повернулися в Україну, де вона роками живе у передмісті Житомира. Лише напередодні пізно ввечері її запитали, чи хоче вона приєднатися до нас сьогодні, щоб перекладати все, що ми бачимо та обговорюємо по дорозі для нас.

Знову продовжуємо, і досить скоро виходимо з «головної дороги» і долаємо ґрунтові дороги до першого села. Довга вулиця з деякими будинками. Голосно сигналячи, ми їдемо вулицею, і люди виходять подивитися, хто ми і що ми робимо. Майже відразу ми стикаємося з жахливою реальністю війни. Кілька будинків в цьому селі були повністю зрівняні з землею. Тотальне і перш за все марне знищення російськими військами.

Будинок повністю зруйнований.

Від ракетних ударів було зруйновано стелю. Будинок непридатний для проживання. Грошей і ресурсів на його ремонт немає.

Ейнджел біля повністю зруйнованого будинку. Люди на задньому плані більше не можуть залишатися тут. Їхня мати також жила в сусідньому будинку. Тей будинок також був повністю зруйнований і зрівняний з землею.

Прекрасне блакитне небо,
але лише горе для цих
людей.

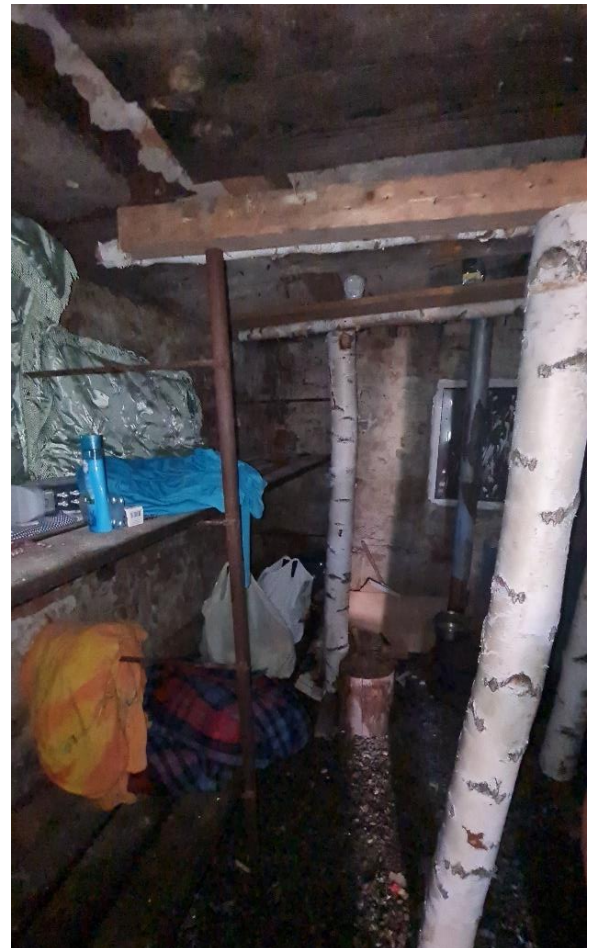

Стайня також була повністю зруйнована
російськими солдатами, якраз перед тим, як
їх вигнали з цього села:

Матері, яка жила тут, довелося ховатися зі своїм собакою у
коморі під землею протягом 3 тижнів, вдень і вночі:

Те, що зазвичай було холодним приміщенням для зберігання
овочів і продуктів, тепер було домом старої жінки протягом 3
тижнів, маючи лише свого собаку за компанію. Жах, який вона
пережила на початку березня, ще можна почути в її голосі.

Ми передаємо наші пакети з їжею, слухаємо їхні історії, стоїмо в колі і молимося, щоб цим людям також можна було допомогти в найближчі місяці. Зрозуміло: вони не можуть так починати осінь, а пізніше й зиму. Під час молитви ми чуємо, як щебечуть птахи на деревах навколо нас. У нашій свідомості ми думали про Матвія 6: 25-34, і Саша може передати це послання цим людям:

25 Через те вам кажу: Нежуріться про життя своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?

26 Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та про те ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж вине багатовартнішізаних?

27 Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного?

28 І про одяг чого виклопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть.

29 А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них.

30 І коли польову ту траву, що сьогодні є, а завтра до печі викидається, Бог отак зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!

31 Отож, нежуріться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось?

32 Божу сьогодні погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно.

33 Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться.

34 Отож, нежуріться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!

Повертаємося в фургон і їдемо в сусіднє село.

Знову та ж картина, все зруйновано:

Престарілий чоловік у свої 70 років, повз якого Саша вперше пройшов кілька тижнів тому, безпорадно сидів на лавці перед своїм зруйнованим будинком. Ніщо не було дещо придатним для життя. Вказівок на допомогу в той час взагалі не було. Сашко тоді зауважив, що допомога прийде і для цього чоловіка, не знаючи звідки і яким чином. Через кілька днів Саші повідомили, що ще одна група волонтерів прийшла ремонтувати дах цього чоловіка, щоб був певний захист від погодних умов.

Коли ми прийшли цієї суботи, на маленькій будівлі справді був новий дах:

Лише трохи з того, що колись було на цьому місці, перебудовується, але це вже набагато більше, ніж те, що є у інших людей у тому ж селі...

Будинки були зруйновані, а вогонь закінчив його. Зовсім не придатні для життя.

Залишки боєприпасів, які використовувалися для того, щоб все зрівняти з землею. Мовчазний свідок того, що тут відбувалося з танками і артилерією.

Їдемо далі до сусіднього села. Тут ми зустрічаємо чоловіка з інвалідністю, який також втратив свій будинок, і стару жінку, яку врятували, незважаючи на те, що російська ракета влучила в її сад:

Ракета, яка влучила в сад поруч з її будинком, могла завдати страшних руйнувань. Але не судилося. Ця жінка була врятована, і тепер дає притулок своїм сусідам, які втратили все. Як пережити це все такому віці, насправді - важко досягнути.

Люди, які можуть спати тільки в машині і даному наметі, тому що там теж все зруйновано.

Вони самі по собі. Допомоги від уряду немає. Намагатися самостійно забезпечити укриття - єдине, що вони можуть зробити. Тому вдячність за те, що про них піклується церква і різні волонтери, величезна.

Зруйнований будинок цього чоловіка з інвалідністю:

Тимчасовий притулок в дуже маленькому сараї на даний момент залишилося єдине:

Незважаючи на всі нещастя цих людей, нас з вдячності запрошують пообідати з цими людьми. Спеціально для нас на стіл ставлять національну страву України: Борщ. І смакує смачно!

Після цієї чудової трапези ми швидко переїздимо до сусіднього села.

Сюди ж ми приносимо пакети з їжею, і знову та ж сама картина. Дуже багато руйнувань, багато літніх людей, у яких вже немає даху над головою, і практично немає допомоги від сім'ї. Юнаки були призвані в армію, або вже служили, і багато хто, на жаль, також був убитий. Великим є смuteк, який ми почули від цих людей цього дня. Тим не менш, це була неймовірно чудова і корисна робота, щоб мати можливість заохочувати цих людей, мати можливість забезпечити їх трохи їжею, а також мати можливість дати їм духовну їжу в цей надзвичайно складний

і невизначений час. Багато людей вказують на те, що до війни вони ніколи не ходили до церкви і не думали про віру, але в цих обставинах вони можуть знайти втіху і душевний спокій, усвідомивши, що життя і смерть, багатство і бідність, здоров'я і фізичні або психологічні страждання знаходяться не в наших руках, а в Божих руках.

Для тих небагатьох дітей, яких ми зустрічали в деяких селах, ми принесли пакунок з розмальовками, маркерами та цукерками.

День майже закінчився. Ще одне село, де ми вивантажуємо останні пакети, а потім більше години їдемо назад до пастора Івана. Також в цьому останньому селі є мовчазний свідок жахів, які відбувалися тут на початку березня:

Просто позуємо з цими дивовижними людьми.

Я вважаю дуже особливим, що ми знаємо цих людей лише один день, але розмови, які ми вели, йдуть набагато глибше, ніж те, що я робив роками з родиною, друзями та колегами. Немає сорому у вираженні почуттів, у розмові про віру, про речі, які дійсно мають значення в житті.

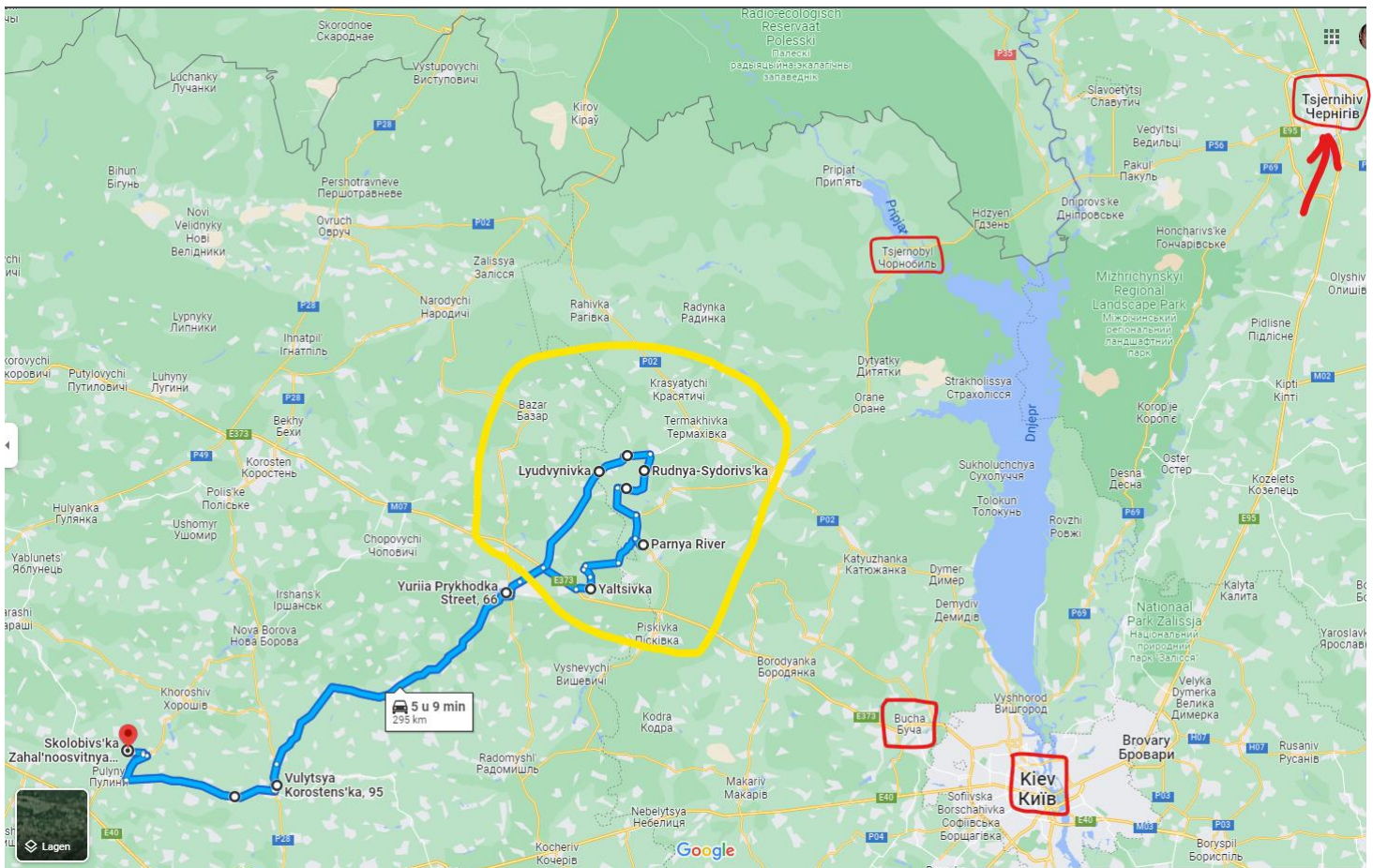
Однак дуже шкода, що війна в даному випадку є причиною того, що такі розмови можна вести...

І, нарешті, прекрасний захід сонця. Зараз пізніше **21:30** ми приїздимо до пастора Івана та його сім'ї. Який теплий прийом знову. Ми відразу відчуваємо себе там повністю як вдома. Ми отримуємо смачну їжу, та закінчуємо день молитвами і лягаємо спати. Стомлені, повні вражень, але все ж з почуттям задоволення.

Тільки бажаючи зробити для цих людей набагато більше...

Цим маршрутом ми їхали, щоб дістатися до сіл на північний захід від Києва. Ми були приблизно за годину їзди від Чернобиля і за 1,5 години від кордону з Білоруссю. У цьому районі розташовано ще безліч невеликих сіл і містечок, які також сильно постраждали і були сильно зруйновані в перші дні війни.

Ще одне місце, яке вимагає нашої уваги, знаходиться набагато далі на північ: **Чернігів**

У неділю 24.07 о 07:30 ще один фургон завантажений фруктами та іншою їжею. Кілька літніх чоловіків збираються роздати це сьогодні вранці у військовому госпіталі. У багатьох з них є сини, які були призвані в армію, воювали, поранені і, на жаль, сини також загинули в багатьох сім'ях в результаті наслідків цієї страшної війни.

Поруч зі складом знаходиться один з двох причепів, подарованих Metadidomi, використовуваних для перевезення гуманітарних вантажів і продуктів харчування в села, де це найбільше потрібно:

Нам подають хороший сніданок і ми готуємося до відвідування церкви о 10:00.

Це одне з найбільш вражаючих церковних служінь, на яких я побував. Звичайно, це служіння в країні, яка воює. Особливість полягає в тому, що 60% людей, які прийшли, ніколи раніше не ходили до церкви. Кожне обличчя, яке ви бачите, говорить багато про що. Кожна сім'я бере безпосередню участь у цій безглуздій війні. Ви відчуваєте постійну напругу, але також певний спокій і впевненість. Служіння знаходиться всього за п'ятнадцять хвилин від містечка поблизу і на відстані, ми чуємо повітряну тривогу, яка спрацьовує. Проповідь про Йова, який також втратив усе у своєму житті, свій будинок, свій бізнес, усіх своїх дітей і, нарешті, своє здоров'я. Однак Йов продовжував довіряти Богові. І ця довіра не була зраджена. Дзвінок пролунав, щоб подивитися один на одного. Особливо в цей непростий час те, що виявляється складним для багатьох українців.

Як гостей з Нідерландів, нас запросили розповісти, чому ми приїхали в Україну саме в цей час. Що ми думаємо про цих людей і хочемо допомогти їм, де це можливо. Хоча ми прекрасно розуміємо, що вся наша допомога і благі наміри часто є всього лише краплею в океані.

Окрема подяка Марині, яка була поруч з нами протягом усього служіння та всієї неділі як перекладач.

У другій половині дня у нас барбекю в саду з пастором. Незважаючи на всі нещастя в цій країні, все ж добре продовжувати нормальне життя. І вже тоді ви бачите рішучість народу. Якою б невимушеною не була атмосфера в цей момент, розмова швидко повертається назад до війни, і того, що в ній пережили всі.

Увечері у нас було друге служіння, яке також було дуже особливим. Сім'я, яка відкрила свій дім і серце для прийому дітей-сиріт, була підтримана помісною церквою у спільній молитві. Мимоволі мої думки переносяться до моїх власних чотирьох дітей, які всі благополучно вдома. Життя у свободі, без страху за батька чи сина, яких призвали до армії. Який у нас хороше життя в Нідерландах і який величезний контраст відчувається, коли ти сам присутній в цій країні і особисто на такому служінні. Насправді це нелегко передати словами.

В кінці богослужіння фото перед будівлею церкви як нагадування на потім. Знову незабутні моменти!

Коли ми повертаємося «додому», ми випиваємо чашку кави, і обговорюю з пастором Іваном його бачення про те, як можна полегшити роботу у служінні на найближчі місяці. Завтра у мене зустріч у посольстві. Якби я міг щось там зробити, що найважливіше, що потрібно зробити?

Незабаром, під час розмови, виділяються кілька моментів :

1. Дуже важливим моментом залишається допомога найбільш вразливим людям, які буквально все втратили і не здатні самі здійснити жодних змін (як, наприклад, вчора села на північному заході і північному сході від Києва, але таких регіонів набагато більше).
2. Люди, які безпосередньо не постраждали від війни в матеріальному сенсі через те, що їх будинок не зруйнований і у яких ще є робота, ризикують, що робота, а значить, і доходи на турботу про сім'ю, будуть скасовані всіма економічними проблемами і людськими жертвами, які тягне за собою і вимагає ця війна.
3. Заходи з ліквідації та відбудови мають максимально використати місцеві українські підприємці. Таким чином, ви також забезпечуєте часткову зайнятість.
4. Менталітет українців у багатьох випадках особливий. Люди не хочуть просити про допомогу, вони навряд чи хочуть приймати допомогу, але потребують її дуже сильно. Допомога один одному також залишається величезним викликом через історію. Культурні зміни дійсно потрібні.

5. Дійсно, багатьом людям потрібна не тільки матеріальна допомога, але, перш за все, почути і отримати Євангеліє.
6. В області багато волонтерів. Контактів з іншими менеджерами багато, можливо, добре в подальшому формувати це з багатосарової структури, і працювати разом там, де це можливо.
7. Гроші, безумовно, залишаються викликом. Розуміння того, що потрібно, і можливості, щоб мати можливість запропонувати допомогу, не є проблемою. Останні кілька місяців це довели. Вміти (продовжувати) платити за все є і залишається викликом!
8. У регіонах, ближчих до фронту, ситуація ще серйозніша. Можливо, краще змістити фокус Житомира та навколишні села на такі місця, як Чернігів.

Ми закриваємо ці питання, телефонуємо додому, готуємося до від'їзду завтра до Києва і ідемо спати. Запитуємо, чи вже щось відомо про техпаспорт на фургон, адже через 2 дні нам доведеться знову перетнути кордон до Польщі ... Контакт з водієм автобуса поки немає, але, напевно, все буде добре...

Понеділок 25.07 о 07:30 сніданок. Збираємо речі, і ми повернемося до Житомира.

09:00 Швидка зустріч з Сашком. Отримали кілька смаколиків на дорогу, тверде рукостискання та обійми, і ми сподіваємось знову побачити один одного в доброму здоров'ї.

09:15 Маємо зустріч з доктором Віталієм Хоменком, медичним директором обласної клінічної лікарні імені О.Ф. Гербачевського на вулиці Червоного Хреста, 3. Він чекає нас біля головного входу:

Ми часто контактували через WhatsApp, але це перший раз, коли ми зустрічалися з ним особисто. Ми отримуємо екскурсію по всій лікарні. Відвідуємо всі відділення. Скрізь ми отримуємо пояснення того, що робиться.

Заходимо в операційну радянських часів:

Нам навіть дозволяють відвідувати реанімаційне відділення, де є деякі жертви війни. Після екскурсії ми вирушаємо в офіс, щоб обговорити далі, що ми робимо як Metadidomi, і що ще потрібно для цієї лікарні. Проводиться багато нових і сучасних операцій. Приклад операції, яка була проведена недавно, в тому числі і з лапароскопічним обладнанням, надісланим Metadidomi, описаний тут: <https://susplne.media/264295-u-zitomirskij-likarni-vperse-v-oblasti-proveli-laparoskopicnu-operaciju-z-peresadki-castini-secovoda/>

Обговорюються 290 стентів, які були замовлені, сподіваємося, вони будуть доставлені до Житомира в найкоротші терміни. Через добру годину ми прощаємося, і вирушаємо в дорогу до Києва.

О 12:00 ми приїхали до Києва. Навіть в декількох кілометрах від столиці можна побачити розруху. Були пошкоджені дахи багатоквартирних будинків, і навіть цілі будівлі обвалилися через обстріли і бомбардування.

Ми телефонуємо Дмитру Вавилову. Він є генеральним директором ТОВ «Медікал Конформ». Компанія в Києві, яка закуповує для нас стенти Abbott, щоб стенти, зареєстровані в Україні, могли бути доставлені Metadidomi. Дмитро домовився про зустріч з професором Максимом Соколовим у Національному науковому центрі «Інститут кардіології імені М.Д. Стражеска» у Києві. Максим Соколов є головним зовнішнім спеціалістом МОЗ України з кардіології, головним науковим співробітником кафедри інтервенційної кардіології НАМН України, професором кафедри кардіології Національної медичної академії післядипломної освіти імені П.Л. Шупика.

Ми отримуємо теплий прийом і захоплюючу презентацію про розробки в галузі кардіології, стенти, різні результати вимірювань. За останні 10-20 років відбувся колосальний прогрес у розвитку кардіології в Україні. З європейської точки зору, та ще й світової, Україна зараз також входить до топ-країн з технічним прогресом у цій сфері.

На жаль, через початок війни молодим українським лікарям і кардіологам вкрай складно підтримувати зв'язок з міжнародними колегами. Ми вказуємо, що хочемо привернути до цього увагу в Нідерландах, і запитавмо, чи можуть 3 найбільші голландські кардіоцентри щось зробити для різних кардіоцентрів в Україні.

Фотографуємося з командою проф. Максима Соколова:

Ми могли б довго розмовляти, тому що потрібно було поквапитися, щоб встигнути на зустріч о 15:00 з послом Еннесом де Модем.

Після детального вступу про те, хто такі Metadidomi, хто ми і як ми опинилися в Києві, ми маємо гарну розмову про події в Україні та про різні заходи з гуманітарної та медичної допомоги, які розробляються багатьма установами та організаціями різних рівнів. Ми зазначаємо, що ми також хотіли б зробити свій внесок у це і з нетерпінням чекаємо можливих подальших дій.

Отримуємо традиційну вишиванку, прикрашену різними голландськими символами і робимо селфі.

Незабаром ми відвідаємо наш готельний номер. Переодягнемось, щоб поїсти в Києві, а також відвідаємо деякі визначні пам'ятки столиці цієї прекрасної країни.

Забарикадували урядову будівлю на першому поверсі, великим прапором, щоб не забути захисників Маріуполя! Бійці, які тижнями робили свій внесок на захист України!

Поле повне прапорів на честь полеглих воїнів...

В центрі столиці кілька протитанкових загороджень:

Незважаючи на те що життя триває, ви все одно помічаєте певну напругу. Але війна чи ні, Київ – дуже гарне місто!

Просто заправитися і підготувати все на завтра, забрати двох мам з синами 5 і 8 років, а в іншій частині міста, чоловіка 73 років з дочкою.

20:15 Нам телефонують від Еверта. Водій автобуса прибув до Києва з техпаспортом. Щоб забрати документ потрібно поїхати на інший бік міста, і ми готові до виїзду 😊.

Через півгодини цей тягар спадає з наших плечей. Напевно, у нас не буде проблем з нашим фургоном, який перетинає польський кордон. Сподіваюся, з пасажирами теж.

У вівторок 26.07 о 06:30 їдемо на перше місце зустрічі по Києву, де заберемо Григорія (73 роки) та його доньку Ірину.

07:00 Вони чекають на тротуарі. Валіза і сумка, і нічого більше. Чоловік Ірини міцно потискує нам руки. Пряме обличчя, ще один помах, і це перше прощання, яке невідомо, скільки воно триватиме. З клубком у горлі заводимо фургон і їдемо на друге місце зустрічі, щоб забрати двох мам із синами.

07:35 Тут теж чекають. Вікторія (32 роки) її син Артем (8 років) з чоловіком-батьком. Валентина (23 роки) з сином Розиславом (5 років) та зі своїм хлопцем. Тут також все швидко загрузається до фургону. Ще одні обійми, удар по кулі хлопчика, тверде рукостискання і сльози на очах. Знову ж таки, прощання після якого ніхто не знає, як довго воно буде продовжуватися. Відповідальність за цих людей дуже велика. Сподіваємось, наша поїздка до Нідерландів буде безпечною.

Їдемо назад до Житомира, щоб забрати Наташу. Через більш ніж 4,5 місяці вона змогла побути вдома з чоловіком на одні довгі вихідні. Двоє дітей в безпеці в Нідерландах. І все ж цьому теж приходить кінець. Зустрічаємося на заправці.

09:30 приїжджаємо на заправку. Трохи довше чекаємо і Наташу привозить туди чоловік. Тут теж валіза у фургоні, обійми і тверде рукостискання, і це прощання теж коротке, але дуже потужне. У фургоні тихо. У кожного свої думки. Довгий час після того, як ми всіх підібрали, я все ще відчуваю рукостискання чоловіків. Вони віддають своїх близьких незнайомій людині, щоб відвезти їх в країну більш ніж за 2000 км.

Щоб бути впевненими, ми запитуємо, чи всі мають свій паспорт, але їм кажуть, що у Валентини немає біометричного паспорта. Він не був готовий вчасно... Ми на деякий час гальмуємо, перевіряємо проїзний документ, який у неї є при собі, і припускаємо, що це не повинно бути проблемою для перетину кордону. Однак напругу на обличчі можна прочитати.

Подорож проходить добре. Прикордонний перехід до Польщі, який ми переїжджали на своєму шляху до України, зараз закритий. Ми вирішили пройти прикордонний перехід Будомеж – Грушув. Задовго до реального перетину кордону виникає затор. Ми займаємо своє місце в черзі, але зовсім не виходить. На нашому шляху до України, ми перетнули кордон всього за трохи більше півгодини, при цьому у нас не було техпаспорту фургона. Зараз, ми стоїмо на місці більше трьох годин і щоразу рухаємося в черзі від одного до двох автомобілів. Зрештою, перетинаємо на кордон.

Зараз Наташа досить нервує. Вона перебуває в Нідерландах більше 90 днів, і вам насправді потрібно мати окрему наклейку від IND (Служба імміграції та натуралізації), щоб мати можливість знову перетнути кордон без проблем. Тепер цю наклейку не можна було вчасно дати, тому що було величезне відставання. Свідоцтво про реєстрацію і всі інші папери просто прекрасні. Після ще однієї години очікування на самому кордоні ми нарешті можемо їхати далі. Велике полегшення для всіх!

На обличчі знову посмішка і ми робимо селфі:

Ми їдемо до Теско, великого притулку в Перемишлі, де про багатьох українських біженців (а також людей з інших країн) тимчасово піклуються місяцями, поки вони не зможуть отримати місце в автобусі чи поїзді, щоб вони могли продовжити до Польщі, Німеччини, Нідерландів чи ще кудись.

Через всю затримку на прикордонному переході зустрітися сьогодні ввечері з Джеєм та Ірен вже не вдасться. Тому ми вирішили спочатку повечеряти в Макдональдсі. Діти, безумовно, теж цього заслужили! Рідко можна зустріти таких милих особливо тихих хлопчиків. З кожною півгодиною вони відтавали далі, їхня усмішка ставала все більшою і більшою.

21:00 Закінчилася трапеза і ми сідаємо у фургон і їдемо останні 10 хвилин до притулку. Наші українські гості зареєстровані, а ми з Андреа як волонтери. Ми отримуємо жовтий браслет і заходимо всередину, не знаючи, чого очікувати. Є кілька менших кімнат, де приблизно від 15 до 20 носилок щільно стоять поруч один з одним. У головну велику кімнату нас веде німецький волонтер, який добре володіти англійською мовою. Тут горять яскраві люмінесцентні промені, і ряди носилок тут заповнені людьми, що лежать або сидять всюди. Нам показують на задню частину кімнати, де ми можемо взяти подушку і ковдру, і спробувати знайти місце, де ми зможемо переночувати ... Наші гості все ще розмовляють один з одним на початку номера... Обличчя повні смутку. Через коротку мить зі сльозами на очах виникає питання, чи можна їм дозволити спати у фургоні. Там у них трохи більше усамітнення, трохи більше спокою, а також для дітей це може бути краще.

Я розумію прохання. Зайти в такий великий зал дійсно дуже приголомшує. Яскраво освітлений, дуже задушливий, запах не дуже приємний, і вам не доведеться шукати там якоесь усамітнення.

Виходимо з ними на вулицю і назад до фургона. Але і в мене немає хорошого почуття з цього приводу. Напевно, я не можу дозволити чоловікові 73 років і двом дітям у віці 5 і 8 років ночувати в фургоні? Я шукаю через Booking.com кілька готельних номерів поблизу і пропоную поїхати туди. Двомісний номер коштує 59 євро, - одномісний номер коштує 42 євро, - Те, що здається нам досить легким рішенням, є досить складним завданням для цих людей. Прохання надходить знову, чи вони можуть переночувати у фургоні. Я зазначаю, що у нас ще залишилася частина нашого бюджету, і що я хотів би оплатити ці витрати. Я приймаю рішення і о 22:45 всі втомилися від довгого дня, але благополучно засинаємо у власному ліжку в готельному номері.

Середа 27.07 о 07:30 снідаємо разом. Всі знову добре виглядають після пристойного нічного сну. Чесно кажучи, я також міг би використовувати його дуже добре, щоб мати можливість добре спати протягом ночі.

Сніданок також виглядав вишукано. Це був хороший початок дня. Наші гості могли залишитися в номері до 12:00 або прогулятися на вулиці. Для дітей був навіть невеликий ігровий майданчик.

09:00 Ми поговорили з Ірен, щоб зустрітися сьогодні вранці. Вона відповідає за пункт Нідерландів організації ОМВУА в місці для біженців, куди ми поїхали вчора. Ми коротко обговорили пару речей, а потім були представлені Сарі. Жінка з однією ногою в інвалідному візку. Вона приїхала з Англії і керувала великою групою добровольців з різними завданнями. Який у неї сміливість і який у неї драйв!

Нам дали мішок для сміття, з проханням перевірити всю ділянку зовні на наявність сміття. Це було зроблено за 20 хв. Ми зібрали 3-4 мішки для сміття, повні...

Коли ми повернулися всередину, то отримали віник, підмітальну машину, сміттевий бак та пляшку з дезінфектором. Всі ліжка, на яких не було ковдри, подушки, одягу ми повинні були добре прибирати, дезінфікувати і помити підлогу. Не найприємніша робота, але і це теж потрібно робити. Незабаром один українець зліз з носилок і почав сам допомагати. Воістину приклад для свого народу! Разом з 2 молодими людьми з скаутингу з Німеччини та Аргентини ми склали носилки за носилками. Багато людей також, здавалося, пішли того ранку, не прибравши ковдру та подушку. Все просто залишили після себе. Ми зібрали велику купу ковдр і подушок у великі мішки і віддали їх пральній компанії.

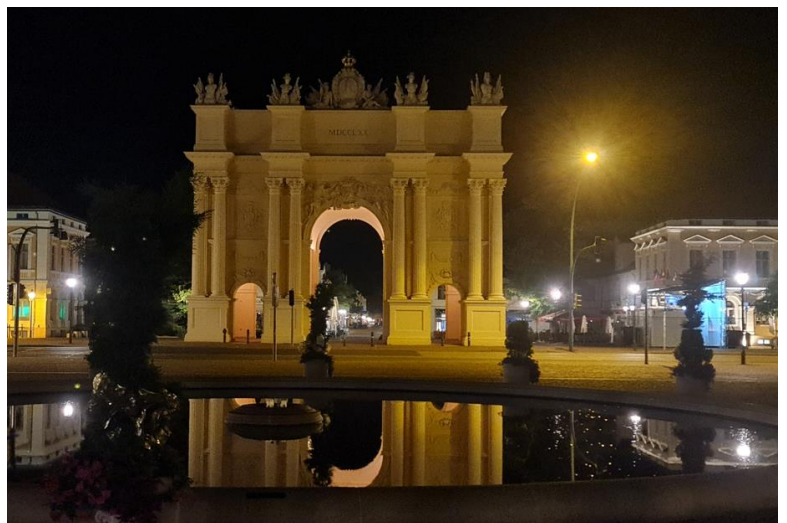
Близько **12:30** ми попрощалися. Ми забрали стопку сім-карт від Т-Mobile для Нідерландів від Ірен, вимили і продезінфікували руки, руки, шия, обличчя і всі інші шматки шкіри, які контактували, і поїхали назад в нашому фургоні до готелю. Там швидко переодягаються, освіжаються, завантажують всіх і починають останню довгу поїздку в Нідерланди ... Всіх гостей (крім Наташі) довелося висадити з членами сім'ї в Гронінгені.

19:00 Вроклоу був на дорожньому вказівнику. Нас запитала Ірина, чи проїдемо ми повз цього міста, і чи зможемо ми зупинитися на мить. Її батько Григорій народився в цьому місті і жив там до 2 років, після чого переїхав в Україну. Звичайно, ми хочемо зупинитися на півгодини в такій тривалій поїздки, щоб відвідати це місто. Це також призвело до кількох приємних фотографій:

Після цього з широкою посмішкою на обличчі ми повертаємося в фургон і продовжуємо нашу поїздку до Нідерландів.

Четвер 28.07 о 0:45 їдемо через Берлін. Спочатку передбачалося, що ми приїдемо сюди рано вранці близько 7-ї години, але все одно зупинилися на мить, і швидко фотографуємо Бранденбурзькі ворота:

07:30 Приїжджаємо в Гронінген. Перша адреса, на якій ми зупиняємося, - це сестра Ірини, інша дочка Григорія з сином. Радість від того, що все пройшло добре і возз'єднання через довгий час компенсує багато чого. Проте залишається сум за країною та сім'єю та друзями, які залишилися позаду.

07:45 Прибуваємо за 2-ю адресою в Гронінген. Тут виходять Вікторія, Валентина і їх сини. Знову дуже щасливе і емоційне возз'єднання з матір'ю. Випиваємо тут чашку кави, але потім швидко рухаємося далі. Наташа також хотіла б знову побачити своїх дітей.

12:00 І остання адреса. Наташа повернулася до дітей і брата. Тут теж щасливе возз'єднання, але відчувається відсутність близьких, які залишилися позаду в Україні. Протягом однієї години ми маємо приємне перебування разом з її дочками та братом, і, нарешті, я також повертаюся до свого дому, до дружини та дітей.

Подорож закінчилася. На щастя, все пройшло дуже добре. Ми багато чого змогли зробити і отримали масу вражень. Незважаючи на мовний бар'єр, склалися прекрасні дружні стосунки.

Робота ще не виконана. Багато що ще належить зробити. Навіть в дні і тижні після цього все ще багато контактів.

***

Дуже тепла подяка Ар'яну та Еверту ван Дейке з фонду Metadidomi за те, що вони дозволили використовувати фургон, за всю роботу, яка була виконана, і за величезне прагнення допомогти людям в Україні. Залишається сподіватися, що війна скоро закінчиться, але поки що на це не схоже. І навіть якщо війна припиниться, все одно залишається величезна розруха з дуже великим попитом на допомогу в різних сферах. Будемо сподіватися, що в найближчі місяці ще багато чого можна буде зробити.

Андреа, подяка за те, що приділила час для подорожі, а також за підтримку та співпрацю протягом цього тижня.

Івану, Тані, Саші, Ейнджел, Марині та всім іншим волонтерам в Україні, які допомагають полегшити страждання, де це можливо, дякую за величезну гостинність та за дуже приємні розмови. Ми багато згадуємо про це!

Івонні, Інге, Віталію, Дмитру, Максиму, послу де Моль, всій команді OMWUA та багато інших, яких зараз не згадуються поіменно, але які роблять багато роботи, також велике спасибі! З нетерпінням чекаю на довгу та успішну співпрацю!

І звичайно, я також хочу подякувати своїй родині за те, що вона підтримує мене, за те, що тримає будинок в тиші і спокої, де навряд чи є турботи, щоб я також міг витратити на це частину свого часу.

Але перш за все ми вдячні Богу за здоров'я, за процвітання і за умови, в яких ми живемо. Ми не є нічим кращими за всіх цих чоловіків, жінок і дітей, які щодня страждають від цього насильства.

Давайте продовжувати бути уважним один до одного.

Солі Део Глорія! (Слава лише Богу!)